

MIX.METODISTA.HU – 2015. DECEMBER – ÚJ FOLYAM: XV./122. SZÁM

„JÉZUS TANÍTVÁNYÁ HÍVUNK, HOGY A VILÁG MEGVÁLTOZZON!”

„LÁTOM MÁR AZ ÚJ NEMZEDÉKET” —

KÉPEK, HANGULATOK AZ OKTÓBERI MIX-NAP KAPCSÁN

► FÖGLERNÉ KOVÁCS ILUS ÉS SÉRA BRIGI ÉLMÉNYEI ALAPJÁN (PESTI GYÜLEKEZET)

A felsőerdősi imaház régi falai sok eseménynek voltak már szemtanúi. Október végén a pesti ifikör tagjai látták itt vendégül a MIX-napra érkezők közel hetvenfős csapatát. Maroknyi kis csapat a pestieké, de lelkesek, és mindent beleadtak ennek a szombatnak a létrejöttébe. A bejáratnál mosolygós „fogadóbizottság” köszönti az érkezőket. A zenészek hangolnak, a konyhában az idősebb generáció tagjai készítik az ebédet; mindenki teszi a dolgát, végzi, amit rábíztak. A szervezők később félrevonulva, egy szívvel adnak hálát Istennek és hívják Őt maguk közé: áldja meg mindazokat, akik aznap eljöttek.

„Az előzetes jelentkezések alapján kevesebb emberrel számoltunk” – idézem Brigit, egyik lelkes szervezőnket, – „de Isten mindenről gondoskodott és minden hiányosságot kipótolt.” Az érdeklődők nagy száma meglepett minket. Az egyik bizonyossága Isten jelenlétének valóban az volt, hogy vendégeinkkel együtt semmiben nem szenvedtünk hiányt, minden elégnék, sőt bőségesnek bizonyult.

A nap témája: Ujjlenyomatok, avagy milyen nyomot hagyunk életünkkel ebben a világban? Családunk, barátaink, munkatársak, ismerősök, ismeretlenek – mindnyájuk életére hatással van a bennünk élő Jézus. Vigh Bence, egyike a fiatal metodista lelkipásztoroknak, ezen az úton segített minket előrelépni Istentől kapott üzenetével.

Bevallom, ezen a napon én leginkább szemlélője voltam az eseményeknek. Igyekeztem magamba szívni légkörét, hangulatát, színeit, gyönyörűségét. Egy zsoltár szavai így fogalmazzák meg ezt: „Ímé, mily szép és mily gyönyörűséges a testvérek egysége!” Ismét hadd idézzem Brigit: „Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalást nyernek. Előfordul, hogy túlreagálok, illetve nehezen engedek ki a kezemből dolgokat. Ezzel olyan felelősséget veszek magamra, amit egyáltalán nem kellene. Mix napon is volt egy eset, amikor valamiért kiakadtam és elszomorodtam, de az, ahogyan testvéreken keresztül megvigasztalt engem Isten, nagyon jó érzés volt. Én nem tudtam, de Ő pontosan tudta, hogy hogyan kéne engem most megvigasztalni: küldött hozzám olyan embereket is, akikkel egyébként nem vagyok szoros kapcsolatban. Jó ez a közösség!”

ÚJ MIX ZENEKAR!

MIX ÚJSÁG

Színes, vidám társaság ez az „új nemzedék”, tele vannak örömmel, derűvel! Az ebédet követő kiscsoportos beszélgetések során kiderült számomra az is: nekik sem egyszerűbb az élet, mint egy magamfajta 40 évesnek. Keresik a válaszokat, ugyanúgy, ahogy én. Élik az életet, törekedve valami cél felé, ugyanúgy, ahogy én. Harcolnak önmaguk gyengeségeit látva, de mérhetetlen nagy elfogadás és szeretet utáni vágygal a szívükben. Ugyanúgy, ahogy én. És mindezzel együtt: ragaszkodunk Jézushoz, mert minden nap átéljük hűségét. Brigi így látta az ő kiscsoportját: „Nyitottság, őszinteség, humor, üzenet, kis szégyenlősség is persze, komolyság; minden adott volt egy jó kiscsoportos beszélgetéshez.”

Ezen a napon lépten-nyomon Isten szeretetével, szépségével találkoztam. Üzenete ott volt a dicsőítő dalokban, az Igében, a beszélgetésekben, a találkozásokban, a fiatalok életörömeiben. Ez az, amit én a MIX-napból magamba zártam. És azt a mondatot, amit a nap végén kaptam. „Köszikla Ó, cselekedete tökéletes, mert minden útja igazság. Hűséges Isten és nem család, igaz és egyenes Ó.” (Mózes 5. könyve 32,4)

ÚJRA ALAKULT A MIX ZENEKAR!

► A FŐSZERK.

Hatalmas öröm volt látni, hogy az Országos Hálaadó Napon egy régi-új zenekar újra koncertezett: újra alakult a MIX Zenekar. A 2001-ben alakult MIX-nek egyik legfontosabb, legelevenebb szolgálata és csapata a zenekar volt. Az idei országos hálaadó nap záró eseménye volt a fiatalok koncertje, amelyen a jól összeállított, igényesen előkészített dicsőítés közben imádságok és bizonyásgtételek is elhangzottak. Az Isten dicséretének, a közösség éneklésének, azt hiszem, ez az egyik legideálisabb formája: énekszó-zeneszó-imádság-bizonyásgtételek együttese. Kíváncsi vagyok, hogy ennek gyakorlatában még sokat tanulhassunk a MIX Zenekartól.

A zenekar induló aktivitását jelzi, hogy akár készek lettek volna szolgálni október végén a MIX-napon is, ám a Pesti Gyülekezet ifije ezt a feladatot a MIX-nap megszervezése mellett ugyancsak szépen ellátta. Novemberben azonban újra összeállt a zenekar: november 14-én szombaton a Wesley-napon a methodista ifjúság zenekara vezette a dicsőítést! Köszönjük a szolgálatkészséget, a rázánt időt és energiát! Imádságban hordozzuk és támogassuk ifi zenekarunk szolgálatát, fejlődését! A zenekarunk már egy televíziós bemutatkozásra is kapott lehetőséget, a Methodista Ifjúsági Műsor december 6-i adásában, amely a mediaklikk.hu oldalon visszanezhető! 2016 januárban ismét adásban lesz a zenekar, amelynek tagjai:

Vezető: Szuhánszki Laura (Miskolc) — Tagok: Sztupkai Orsolya (Szeged), Vadászi Dániel (Szeged), Szuda Réka (Szolnok), Keliger Tibor (Szolnok), Fekete András (Pest), Pásztor Miklós (Óbuda), Ambrusz Angelika (Nyíregyháza), Králik-Bózsó Andrea (Óbuda)

METHODISTÁK CHICAGO-BAN IS

► LAKATOS JUDIT (BP-ÓBUDAI GYŰLEKEZET)

Chicagóról valószínűleg mindenkinek legelőször Al Capone és a gengszterháborúk, a szeszcsempészet és a bűnözés jut eszébe, és nem az, hogy az Egyesült Államok harmadik legnagyobb városa a metodista misszió régi és fontos állomása. Az első metodista gyülekezet már akkor megalakult, amikor az angol-amerikai háborúban földig rombolt erőd helyén az új falu még ki sem alakult az indiánok lakta mocsaras vidéken. A metodisták 19. századi kirobbanó sikerének oka abban rejlett, hogy az utazó prédikátorok folyamatosan követték a nyugatra tartó telepeseket, és nem sajnáltak időt, erőt, hogy a lelki támaszra vágyó, elgyötört, magányos farmereket is felkeressék, bármilyen veszélyes helyre is vitt az útjuk. Chicago a Vadnyugat kapuja lett, a fiatal ország egyik legfontosabb közlekedési csomópontja, amely nagyszámú európai bevándorlót is vonzott, s rövidesen az ország egyik legnagyobb városává nőtte ki magát.

A város első, még fából épült metodista temploma 1871-ben a nagy tűzvészben leégett. A gyülekezet elszántságát mutatta, hogy nem vonultak ki a külvárosba, megtartották az értékes belvárosi telket, s egy kőtemplomot emeltek a régi helyén. Chicago történetében aztán éppen a tűzvész nyitott új fejezetet. Az ország legjobb építészei özönlöttek a városba, amely az építészeti újítások színtere lett. Itt született meg a magasépítészet és már az 1800-as évek végén felhőkarcolók nőttek ki a városközpontban. A fellendülő ipar és kereskedelem óriási tömegnek biztosított munkát, megszületett a modern „munkásosztály”. A metodista gyülekezetek abban találták meg szolgálatukat, hogy a szegények, bevándorlók, munkásasszonyok és utcagyerekek között végeztek missziót. Számos szociális kezdeményezés indult, amely kifejezetten a nagyvárosi élet nehézségeit igyekezett orvosolni. Azt is korán felismerték, hogy a lelkészek és laikusok képzését magas szinten kell biztosítani, így több oktatási intézményt is alapítottak magánadományokból. Ezek közül az egyik legismertebb a Garrett Bibliaiskola, amely ma a North-Western University részeként az Egyesült Államok egyik rangos teológiai intézménye.

Chicagóban ma több gyülekezet is működik. A St Mark Gyülekezetet főleg feketék látogatják. Barack Obama elnöki kampánya idején meglátogatta a gyülekezetet és beszédet is tartott ott. A belvárosi gyülekezet otthona a régi templom helyén 1924-ben épült felhőkarcoló, a Chicago Temple, amely egy 173 méter magas, 23 emeletes épület a város üzleti negyedében. Az épület éveken át Chicago legmagasabb épülete volt, de mára majd kétszer akkora felhőkarcolók gyűrűjében áll. A templomban több imaterem is található, az irodák, gyülekezeti helységek fölött egy kápolna még a tetőtérben is helyet kapott, amely a világ legmagasabban található istentiszteleti helye. Innen ered a neve: Sky Chapel.

Chicago lakossága körülbelül annyi, mint Budapesté, méretei, különösen magassága azonban magyarországi szemmel elképesztő. Színes, nyüzsgő város, a látogatók, bevándorlók a Föld minden végéből érkeznek. Mégis otthon tudja magát érezni az ember, bárhonnán is érkezzen, különösen, ha egy gyülekezetbe vetődik el. A metodisták vendégszeretete körbeveszi és egy percre sem érzi elveszettnek magát.

Az Egyesült Metodista Egyház Történelmi és Levéltári Bizottsága idén nyáron Chicagóban ülésezett, a bizottság tagjaként kerültem ebbe az izgalmas városba. Itthon is tudom, hogy egy világméretű misszió részesei vagyunk Magyarországon, de egészen más ezt az otthontól olyan távol valóságosan is átélni.

AMERICAN THANKSGIVING PROGRAM AT FORRAI SCHOOL

► ED DURHAM (BP-PESTI GYÜLEKEZET)

On November 25, 2015, Edward and Heather Durham organized a special program for the Forrai School on 'American Thanksgiving Traditions'. Included in the program was a historical account of how the holiday began, and also how it is celebrated today. After the message by Pastor Zsofi, the students were given 'turkey feathers' on which they could write something for which they are thankful. Then, they attached the feathers to the large turkey that had been prepared by the art teachers at the school. After the program, Heather gave each person a mini pumpkin pie (which is the traditional dessert for an American Thanksgiving dinner). It was a fun and informative event!

Edward and Heather Durham are missionaries in Budapest, Hungary, with Hope International Missions, and they partner with Felebarát Alapítvány here in Hungary. They have been in Hungary since April 2012, and they are involved in hospital ministry, church growth initiatives, 'Deeper Life' seminars, English/Bible Camps as well as leadership training and mentoring ministries. As the Regional Director (Eastern Europe and Russia) for Hope International Missions, they are also involved with an orphanage in Romania, youth camps in Ukraine, a Christian ministry center in Russia and a home for disadvantaged youth in Slovakia. Edward is an ordained minister with the Bible Methodist Connection of Churches in the USA. They attend the Felsőerdősor Methodist Church in Budapest.

"It has been a great experience to work with Forrai School and the Methodist Church in Hungary," states Edward. "We count it a great privilege to assist in any way that we can and we look forward to working together in the future."

HISZÜNK-E A HITOKTATÁSBAN?

► PÁSZTOR ZSÓFIA ISKOLALELKÉSZ (BP-ANGYALFÖLD)

Az egyházak számára a 21. században nagy feladat, kihívás az iskolai hitoktatás. A hittanos gyermekek többsége még nem fogott a kezében Bibliát, és nem ismeri az étkezés előtti ima hagyományát. Ők már az a nemzedék, akiknek a nagyszülei sem jártak templomba.

A hitoktatás szó önmagában ellentmondás. Tudjuk, a hitet nem lehet oktatni, mert ez nem tananyag. Hitre nevelni sem lehet, mert a hit nem viselkedés, nem értékrend. Több ezeknél. A hitbe nem születünk bele, nem öröklődik sem a génállománnyal, sem a családi fényképalbumokkal együtt. Nagy titok, hogy hogyan jut hitre az ember. Nem értjük, mitől lesz hívó egy gyermek, és ugyanabban a családban nevelkedő testvére miért fordul el egy életre a szülők egyházától.

A hitoktatás magvetés. Van emberi felelősség, jól, szakszerűen elvégezhető munka, de sok kiszámíthatatlan tényezőtől is függ az eredmény, a termés. A hittanórák tananyaga a Biblia. A több ezer éves történetek ősi, mély igazságot, tanulságot hordoznak. Tapasztalom, hogy az evangéliumok Jézusról szóló történetei ma is élnek. Ezek az ókori, távoli, idegen kultúrából származó elbeszélések fiatalok és felnőttek körében is indulatokat kavarnak. Jézus provokatív szavai posztmodern világunkban is hatással vannak a hallgatókra. Tanítása és élete összhangban van egymással, viselkedése, tettei alapján megismerhető jelleme, lényé.

A jó hitoktató tudja, mit jelent hinni. Ismeri a bibliai történeteket, és személyesen ismeri az élő Istent is. A jó hitoktató maga is tanítvány, aki Jézus közelében folyamatosan változik, érik, fejlődik. Nem tökéletes élete, hanem őszinte küzdelmei teszik hitelessé a diákjai előtt.

VALAKI MINDIG SZURKOL NEKÜNK!

► SZABÓ ESZTER (MÓRAHALOM)

2015. június 5-7-ig tartott idén Óbudán az a konfirmációs tábor, amelyet immáron ötödik alkalommal rendeztek meg azon fiatalok számára, akik konfirmációs oktatásban vesznek részt vagy az előtt állnak. Így vettünk részt mi hárman a Szabó családból Mórahalomról: Zsuzsi, mint segítő, Balázs és én.

Hogy őszinte legyek, eleinte semmi kedvem nem volt elmenni, ugyanis személy szerint nem igazán szeretek ismeretlen emberek között lenni. Végül Zsuzsi unszolására mégis rábólintottam. (Balázs szerintem csak azért döntött így, mert unatkozott, de biztos vagyok benne, hogy a tábor valamelyest hozzájárult lelki növekedéséhez, ahogyan Zsuzsinak és nekem is.)

Később, mikor megérkeztünk és egyre több fiatallal találkoztam, egyfajta elvárás alakult ki bennem, hogy mivel a korábbi években Szolnokon és Szekszárdon is nagyon jól sikerültek a dolgok, akkor itt is jól kell, hogy érezzem magam. A tábor végül teljes mértékig megfelelt ezen elvárásomnak sőt, túlteljesített. Fantasztikus volt az egész!

A programok változatosak, izgalmasak és érdekesekek voltak és a tábor elején minden résztvevő kapott pólót megőrizve ezzel a hagyományt. A téma a győzelem és a győztes élet volt. Ezzel kapcsolatban voltak előadások és kiscsoportos beszélgetések. Olyan kérdéseket beszélünk meg, mint pl.: van-e rossz győzelem, milyen akadályokkal kell szembenéznünk a győzelem érdekében, a cél szentesíti-e az eszközt? Mi is versenyeztünk csapatokra osztva a Margit-szigeten, hogy aztán mindenki győzhessen az által, hogy célba ért. Ez volt a legkimerítőbb program, de megérte. Mire elérkezett a vasárnap, egész jól összekovácsolódott a 30-40 fős csapat. Közösén megtartottuk az istentiszteletet, majd lehetőséget adtak arra, hogy megkérjünk valakit, hogy imádkozzon értünk, a mi győzelmünkért. Szerintem ez egy nagyszerű dolog, mert így fontosnak érezhetjük magunkat, tudhatjuk, hogy számítunk és, hogy valaki mindig szurkol nekünk. Ezt követően úrvacsorát vettünk, majd körbeálltunk, megfogtuk egymás kezét, és imádkoztunk.

A tábor utolsó programja a morzsaszedés volt. Ez abból állt, hogy mindenki elmondta, hogy mi tetszett neki a legjobban, és mit visz haza. Én nem tudok semmit sem kiemelni, mivel véleményem szerint minden nagyszerű volt. A beszélgetések, a játékok, a sok ének, a nagyon finom ételek, a társaság... egyszóval MINDEN! És amit hazahoztam (a cuccaimon kívül) az a sok szép élmény, melyekre boldogan emlékszek vissza. Nagyon örülök, hogy végül elmentem ebbe a remek táborba, és testvéreim nevében is hatalmas köszönet a szervezőknek!

SZILÁNKOK

► CSOMA ZSÓFIA (BUDAKESZI GYŰLEKEZET)

Az ELTE másodéves joghallgatójaként a metodizmus magyarországi történetéről írtam évfolyamdolgozatot. Ehhez elég sok forrást kellett gyűjtenem, átolvasnom, ki-jegyzetelnem. Akik hasonló lélegzetű – a mellékletekkel, forrásokkal, egyéb dokumentumokkal együtt 58 oldal - munkát végeztek már el, azoknak ismerős a „cédulázás”, az idézetek, oldalak, eredeti dokumentumok feljegyzése, rendszerezése.

Az írás közben rendkívül sok történetet, visszaemlékezést, újságcikket, hivatalos dokumentumot néztem át, amelyek mind-mind színes, érdekes, időnként lélegzetelállító, néha megdöbbentő, vagy humoros szeletét mutatták be a metodista egyház magyarországi múltjának. Nagyon érdekes és építő volt számomra látni, hogy hogyan működött Isten megtartó ereje ebben az időszakban is az egyházban, a történelmi korok változásának minden viszontagsága ellenére is. Ebben a kis cikkben ezekből a szilánkokból válogattam és adok közre néhányat.

Mindjárt az elsőből kiderül, hogy az egyház munkája, hitünk megélése, közösségeink működése a XX. század folyamán korántsem volt olyan zavartalan, szabad, mint manapság. A györkönyi helyszín nekünk, mai ifiknek egészen mást jelent, mint 1923-ban, az alig két éve működő gyülekezetnek: a helyzetről így számol be a *Békebarang*, az egyház 1910 és 1944 között megjelenő hivatalos lapja: „1923. november hó végén megint betörték jó nagy kövekkel a prédikátor-lakás két nagy dupla ablakát. A szobában akkor pesti, németországi és svájci testvérek tartózkodtak, s a fiatal prédikátorné gyermeke ott aludt a gyermek-kocsiban, de Isten megóvta úgy az alvó gyermeket, mint a hat felnőttet, hogy sem a berepülő téglák, sem a szobában szerterepülő ezer meg ezer éles üvegszilánk nem tett kárt senkiben. Ennek a brutális s szinte életveszéllyel járó támadásnak, éjjeli csendháborításnak, s magánlaksértésnek híre, mint futótűz terjedt el a községben. Megütkezés és felelősségrevonás helyett – káröröm, gúnyos mosoly.”

Budakeszin lakó kollégistaként különösen érdekesek voltak számomra a múlt itteni darabjai. 1924-ben két hónapig nyaraltak itt gyerekek, akik közül – a *Békebarang* beszámolója szerint – „voltak gyermekek, akik 5 kg-ot híztak.” Ebben az évben avatták Keszin az árva és szegény gyermekek számára létesített gyermekotthont is, amelynek megnyitóján igen népes vendégsereg tette tiszteletét. Az illetékes miniszteri tanácsos, a megyei főszolgabíró, a fővárosi jegyző, a svéd, a dán és a norvég konzul, és legfőképpen Brentano Tivadar (akkor még így írták az idegen neveket, „magyarosan”) amerikai nagykövet.

A gyülekezetekért felelős vezetőknek nehéz időszakokban is helyt kellett állniuk. Funk Márton lelkipásztor visszaemlékezése, aki 1920 és 1931 között az egyház szuperintendense volt, és aki - nem kis személyes bátorságról tanúbizonyságot téve - a Tanácsköztársaság ideje alatt is szolgálati helyén maradt Budapesten - nem hagy kétséget afelől, hogy ha a vörös uralom tartóssá vált volna, milyen körülmények közé került volna. „Mihelyt kezünkön lesz a teljes hatalom, Önt is az összes papokkal fel fogjuk akasztani.” A tanácskormány emberei fenyegették így, és a tudomására hozták, hogy ő az olyan prédikátorok közé tartozik, akik kiirtásra valók, mert munkájukkal csak a nép megnyugtatását szolgálják, a világforradalom ügyét azonban nem segítik elő.

Nyíregyházi lévén számomra az is érdekes volt, hogy az 1920-as években a nyíregyházi ifjak hogyan táboroztak, miképpen járták a bokortanyákat és a várost.

„A nyíregyházi methodista ifjúság a szép nyarat arra használja fel, hogy vasárnap délutánonként vagy egy közeli bokorba (tanyák) rándul ki szekérral, avagy gyalogszerrel, s fűvőzenekar meg énekkar segítségével szórja az Igét az élő Krisztusról a mindenütt nagy számban összegyűlekező népek. Benn a városban pedig hol a kórházban, hol magánháznál fekvő betegeket keresnek fel, s egy-egy ének eléneklésével megörvendeztetik betegen fekvő testvéreinket, s azokban élesztetik a hozzánk tartozás tudatát. Az Úr a munkás ifjúságot szereti. A tétlen szolgák nem sokat érnek.”

Az évfolyamdolgozatot jogi, és pedig külső, közjogi, valamint belső, egyházjogi szempontok hangsúlyozott figyelembevételével kellett megírnom. Ebből a nézőpontból volt érdekes tanulmányoznom Jack M. Tuell – aki munkáiban a metodisták tömegeinek magyarázta el közérthetően az egyház működését – könyvét az Egyesült Metodista Egyház szervezetéről és működéséről. Így ír az egyházi fegyelmi ügyek tapasztalatairól:

„Az utóbbi évtizedben a fegyelmi tárgyalások növekvő számával találkozunk, és ezzel együtt egyre inkább rájövök, hogy az, ahogyan az egyházunk az ilyen dolgokkal foglalkozik, az sokkal inkább az amerikai büntetőjogi rendszeren alapul, mint a bibliai igazságon és megértésen.”

Szilánkjaimat John Wesley egyik igen tanulságos gondolatával fejezem be, aki a megtérés egyszeri élményénél fontosabbnak tartotta a megszentelődés életen át tartó folyamatát, a közösségnek elsőbbséget adott az egyénnel szemben, s a fegyelmezett szeretetet többre tartotta bármilyen élménynél.

ÉLMÉNYEIM A TÁGAS TÉR FESZTIVÁLON

► SZTUPKAI ORSOLYA (SZEGEDI GYŰLEKEZET)

2015. szeptember 25-27-ig került megrendezésre a Tágas Tér Fesztivál Szegeden. Ez a keresztény esemény a Szegedi Ökumenikus Lelkészkör kezdeményezéséből valósult meg. Az elnevezés a Zsoltárok könyvéből származik, mely Isten szabadító szeretetére utal, ahogyan szorosságainkból és zárt világunkból Isten tágas térre állít bennünket, és hogy a Jézushoz való tartozás nem korlátoz bennünket, hanem valójában szabadabbá tesz minket.

„A három napos rendezvény fő gerincét azok a programok adják, amelyeket részint maguk az egyházi közösségek és szervezetek, részint pedig az általuk meghívott vendégek vezetnek le. E programok mögött önkéntesek százainak munkája van ott. Legyen bár szó egy beszélgetésről, egy műhelymunkáról, vagy akár egy sporteseményről a cél ugyanaz: kezdeményezni, megvalósítani és ennek segítségével értékeket felmutatni.” (forrás: tagaster.hu)

A kezdeményezés fő célja, hogy Szeged lakói megismerhessék a különböző egyházi felekezeteket a templomok és imaházak falain kívül. Újszegeden a Ligetben sok-sok sátor és különböző helyszínek biztosítottak erre lehetőséget.

Mi, metodisták elsősorban a gyerekek felé szerettünk volna nyitni, és rajtuk keresztül a szülők és felnőttek felé is. Az ifjúság lelkesen készült különböző kreatív ötletekkel, amelyek egyaránt érdekesnek és könnyen elkészíthetőnek bizonyultak a kisebb és nagyobb gyerekek számára egyaránt.

Sok bizonytalansággal indultunk a hétvégének, ugyanis még sohasem volt ilyenre példa, ezért nem tudtuk, hogy pontosan mire számítsunk. Olyan kérdések merültek fel bennünk, mint például, hogy hány gyerek lesz, elég lesz-e mindaz az alapanyag, amit viszünk, hogyan tudunk a barkácsolás mellett evangélizálni, és Jézusról beszélni -nekik, vagy a szülőknek-, valamint félő volt, hogy esni fog az eső. Mindezeket Isten elé vittük és a gyülekezet segítségét is kértük, hogy imáinkban gondoljanak erre a szolgálatra.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy azt tapasztalhattuk meg, hogy nagyon sok gyerek jött, akik jól érezték magukat és vidáman barkácsoltak a Játszókuckó nevű sátrunkban. A szülők közül pedig voltak, akik érdeklődtek, hogy kik is vagyunk mi, metodisták. Erről szóló prospektusokat, füzeteket is tudtunk adni nekik, valamint Csendes Perceket, a gyerekeknek ígés-füzeteket.

Aranyos volt látni, ahogyan a 10 éves Szabó Marci ezekkel a kis füzetekkel ment oda ismeretlenekhez és osztogatta, mondva, hogy „szeretettel a metodistáktól”.

Nem vagyunk egy nagy egyház. Nem volt hangsúlyos szerepünk ezen a fesztiválon, nem szerepeltünk a plakátokon és nem voltunk a fő támogatók között. Sokan nem is tudták, hogy mi ott voltunk, vagy, hogy éppen mi voltunk a Játszókuckó gazdái. Ráadásul a gyerekeknek sok más programjuk is volt, tehát nem gondolom, hogy a nálunk töltött idő lett volna a legmeghatározóbb élmény a számukra, de nem is ez a lényeg.

Úgy gondolom, ha nem is voltak rengetegen azok, akiknek arcára mosolyt csaltunk, ha csak kevesen értették is meg, hogy az Úr Jézus nevében szolgálunk, benne hiszünk, és Ő a mi boldogságunk - már azért a néhány emberért megérte. Nagy élmény volt számomra látni, ahogyan a szegedi methodista ifjúság összefogott és rövid idő alatt felkészültünk erre a szolgálatra. Mindenki megtette a tőle telhetőt, készültünk fejben és lélekben egyaránt, egy közösségként álltunk ki. Még egyenpólónk is volt. Több segítséget kaptunk az idősebb testvérektől is, valamint nagy kihívás volt, hogy a gyülekezetből voltak, akik vállalták az egyik vacsora főzését az önkéntesek számára (amely kb. 200 adagot jelentett).

Hálás vagyok Istennek ezért a lehetőségért, hogy szolgálhattunk ennek a fesztiválnak a keretén belül, és hogy megtapasztalhattuk az áldásait, hiszen csak éjszaka esett az eső, volt bőven alapanyag, sok lelkes gyerek és néhány érdeklődő felnőtt is örömmel jelen volt a methodista Játszókuckóban.

Isten áldja meg szolgálatainkat és evangélizációinkat szerte az országban!
Ő erősítsen és segítsen bennünket, mi pedig adjunk hálát mindezért!

ISTEN JELENLÉTÉBE MERÜLÜNK — BESZÁMOLÓ TAIZÉI UTAMRÓL

► KURDI BOGDÁN (SZOLNOKI GYÜLEKEZET)

Az Agymenők 2. évad 23. részét néztem, amikor egyszer csak elment a net. Tudtam, hogy már nincs időm, aludni kell, másnap korán kelek. Fél 6-kor csörgött a mobil, álmosan összeszedtem magam, és a 8 órás vonattal elindultam Pestre. A BME mellett található egy katolikus templom, ott gyülekeztünk. Rövid ismerkedés, közös éneklés, és megérkezett a busz. X-faktoros busz, nagyon vagány. Régen ezzel szállították a résztvevőket, a matrica pedig még rajta maradt. Rögtön indultunk is, és 23 órán át utaztunk. Az úton csapatunk egy részével sikerült megismerkedni. Kb. 50-en mentünk Magyarországról.

Hamarosan feltűntek a francia táblák, és tudtuk, hogy hamarosan megérkezünk. Az autópályáról letérve egy vékony hegyi ösvényen vezetett az út, a természet lágy ölére érkeztünk, minden csupa zöld, friss, finom levegő, gyönyörű napsütés. Ekkor már ébren volt a buszos csapat, és pillanatokon belül elértük a célt: Taizé.

A béke, öröm és egyszerűség városa. Mindenki hallott már a taizéi dalokról. Éjszaka gyertyafényben közösen énekeljük ezeket a szívet melengető dallamokat, miközben Isten jelenlétébe merülünk. A közösség jelen esetben 4000 fő, és a szokásos fél óra helyett itt órákon át éneklünk, imádkozunk, s vannak, akik egészen hajnalig a templomban maradnak.

Réggel pontban 8:15-kor imára gyűltünk össze. 9-kor pedig a reggelire vonultunk át. Egyszerre 10 helyen osztották az ételt. Az önkéntes munka elengedhetetlen, így egy nap én is beálltam a mosogatók közé. Cserébe a hangulat fergeteges! Így a monoton munka csak mellékes, és a mosogatás olyan mint egy csoportos foglalkozás. Így ismerkedtem össze néhány portugál emberkével. Egymástól függetlenül ketten is azt állították, hogy Budapest a legszebb város, ahol valaha életükben jártak!

A reggeli után volt egy kis szabad időnk, de ez tulajdonképpen az önkéntes munkának van fenntartva. A kórusban próbálkoztam először, ahol hely híján elutasítottak. Ezután a templomban kerestem munkát, és rövidesen csatlakoztam a takarítókhoz. Egy berlini némettel együtt porszívóztunk, majd a munka befejeztével a takarítók csapata együtt ebédelt. Méltó a munkás a bérére, ezért extra kaját kaptunk, annyit, hogy belénk se fért.

AHOL A ZENE IS CSÖNDNEK MINŐSÜL

MIX ÚJSÁG

Délután szemináriumokra lehetett elmenni, ehhez egy fokkal jobb angol nyelvtudás kell. De utána a kiscsoportos beszélgetés már sokkal üdítőbb, egymással tudunk úgy kommunikálni, hogy a másik megértse. A héten 3 különböző kiscsoportban is voltam. Volt, akikhez úgy estem be, hogy az eredeti csoportomat 20 perccel lekéstem, máskor pedig a kiscsoportok helyett az új ismerősökkel saját programokat szerveztünk. Egy nap elmentünk a Szent Étienne forráshoz zenélni. Bár mindenhol kint van a „Silence” tábla, megengedték, hogy halkán énekeljünk és gitározzunk taizéi dalokat. A taizé dal ugyanis csöndnek minősül. Míg a közösségi alkalmakon sok ember préselődik kis termekben, a tábor többi területe szinte kong az ürességtől. Ha az ember egy kis magányra vágyik, könnyen talál olyan helyet, ahol 100 méteres körzetben senki sincs.

Gyorsan kialakulnak a rövidtávú barátságok. A csapatom 5 magyarból állt, és már az első nap megérkezésükre közös túrát szerveztünk, a hét közepére kialakult a szokásos helyünk, a "három sátor", ahol minden étkezésükre összegyűltünk. A teadélutánokra meghívtunk újdonsült barátokat, és együtt énekeltek. A hét második felében egy indonéz srác is becsatlakozott közénk, mert éppen a helyünkön ült. Itt mindenki „full jó arc”, és elég néhány kedves szó ahhoz, hogy összebarátkozzunk. Például az étkezésükre sorban állásnál két japán beszélgetett mellettünk. Valami kapcsán beszélgetésbe elegyedtek, végül meghívtuk őket is teára, s egyikük beállt a csapatunkba. Mint utóbb kiderült, zenetanár végzettsége van, és karvezetéssel segítette a kórusunkat. Az indonéz srác gitározott, akkordokat játszott,

én a dallamot gitároztam, plusz volt egy furulyás lány, a többiek énekeltek. A három sátorban kisebb zenekar keletkezett. Ami még összekötött minket, hogy mindannyian kudarcot éltünk át a Taizé kórusal. Volt, akit a zenekarba nem engedtek, volt, akit a kórusba. Nagy egyetértés volt közöttünk abban, hogy ezt másképp kellene csinálni, meg kéne engedni, hogy mindenki játsszon, aki hangszert hozott Taizébe, továbbá a kórusnak sem kellene személyválogatónak lennie. Miután kielemeztük a szervezők hibáit, elhatároztuk, hogy saját kórusunk / zenekarunk lesz! Hirdetjük majd, hogy hozzánk bárki csatlakozhat, igazi

örömszene lesz, nem koncert, hanem dicsőítés az Úrnak! A csapatnak kellett egy név. Mi legyen? „Kiselejtezett Taizéi zenészek”. Áhh ez bénán hangzik. Akkor „Taizéi zenekar 2”. A 2-vel jelezzük, hogy mi jobbak vagyunk, egy második kiadás, javított verzió. De ez sem volt megfelelő. Végül valakinek eszébe jutott a tökéletes név: „X-faktor”. Hiszen az X-faktoros busszal jöttünk.

Vasárnap vacsora után indultunk hazafelé. Az új ismerősöktől gyorsan elkértük az elérhetőséget. Az utazás most egészen rövidnek tűnt, 21 óra (nem volt dugó). Búcsúzás előtt még egy nagy csoportkép. Olyan érzés, mintha csak most indulnánk el. Lassan vége lett a napnak, és én is hazaértem. Egy fél napot voltam otthon, hiszen másnap kora reggel kezdődött a szolnoki ifi utolsó közös kirándulása! Erről Ákos barátom ír egy beszámolót.

Erdélyből hazaérve szó szerint több ezer fényképpel találtam szembe magam. Sok egyetemi elintéznivalóm is volt még, és este pihenésképp elindítottam az Agymenők 2. évadának 23. részét. Kb. az egyharmadánál jártam, amikor elment a net! Rájöttem, hogy Isten nem akarja, hogy megnézzem.

ELŐSZÖR MISSZIÓS ÚTON

► MACKÓ ÁKOS (NYÍREGYHÁZI GYÜLEKEZET)

2015. augusztus 18 és 23-a között egy erdélyi misszióon vettem részt a szolnoki gyülekezet tagjaival. Az eseményről Kurdi Bogdán szólt Nekem még áprilisban. Bár én nyíregyházán lakok, Bogdánal e-mailben egész évben tartjuk a kapcsolatot.

Augusztus 17-én délután vonattal érkeztem meg Szolnokra. Az állomáson Bogdán várt engem, aki elkísért a gyülekezeti házba ahol aznap este aludtam. Másnap fél 8 körül indultunk el Szolnokról 3 nagy kocsival. Az utazás hosszú volt, de jó hangulatban telt el. Először Kolozsváron álltunk meg itt a helyi lelkész Rares fogadott minket. Az idő esős volt, de ennek ellenére elmentünk városnézésre, ami nagyjából 1 órára sikeredett. A végén „elkapott” minket az eső, kicsit megáztunk. A szálláshelyünkre, Mikesre este érkezünk meg. Ez egy kis falu Kolozsvár mellett. Egy vendégházban kaptunk szállást. Az alsó részén volt kialakítva az imaterem. A helyi kis létszámú gyülekezet vasárnaponként ide jár istentiszteletre.

Másnap falumisszióra mentünk. Magyar családokat látogattunk meg akiknek feltettünk pár kérdést a hitükkel kapcsolatban valamint énekeltünk nekik hirdetve az evangéliumot. Az itteniek nagy része egyébként unitárius vallású. Csütörtökön egy másik kis településre mentünk itt románoknak tartottunk igehirdetést és egy bizonyágtétel is elhangzott. A kommunikációt megkönnyítette, hogy a helyi lelkész Samuel is tudott angolul. Így leginkább angolul folyt a kommunikáció amit utána románra fordítottak. Pénteken kirándulni indultunk a Tordai-hasadékhoz aznap jobb időnk volt.

Bár sajnos az idő miatt nem tudtunk kirándulni több helyre, de nem teltek unalmasan a délutánok. Sétálgattunk a faluban és ismerkedtünk helybéli fiatalokkal, akik meglepődésünkre nagyon jól beszéltek angolul. Egyik nap egy trambulint állítottunk össze, valamint készítettünk egy nagy méretű fakeresztet a gyülekezet számára hogy jelezze, hogy ez egy gyülekezeti ház.

Az utolsó napon délelőtt egy záró istentiszteletet hallgathattunk meg a helyiektől. Ezután megebédeltünk és elindultunk haza. Késve, de szerencsésen megérkeztünk Debrecenbe ahol a záró istentiszteletet tartottuk továbbá volt egy tagfelvétel is. Itt fogott meg egy ígéréslet mely szerint az emberek többsége, ha beteg soha sem az az első hogy Istenhez imádkozik, hanem az orvosra és a gyógyszerekre hagyatkozik. A társaság a hangulat nagyon jó volt továbbá még sosem vettem részt missziós munkában így nagyon élveztem az egész hetet nem bántam meg hogy elmentem.

HÁLÁVAL TARTOZOM...

► MÁTÉ CSILLA VERSE ÉS RAJZA (KISTOKAJI GYÜLEKEZET)

Hálával tartozom,
Szívélyes magasztalás,
Csak az úrban reménykedem,
Hogy nem lesz több lázadás.

Szelíd szívem hozzád kiált,
Békét nálad lelhetek,
Hibáimnak vétkeiért,
Bűnbocsajtást nyerhetek.

Felhőtlen életet,
Csak te adhatsz nekem,
Ha nálad keresem az utat,
Csak te formálhatod lelkem.

Elfáradt lelkemnek,
Csak te hozhatsz megnyugvást,
Imámba foglalva,
Hálával hozod a megújulást.

Voltak nehéz pillanatok,
Melyeken átsegített,
Ezer hálát adok én,
A jó istennek.

NEM CSAK A TELJESÍTMÉNYRE VAGYUNK KÍVÁCSIÁK: TESTVÉREK IS VAGYUNK — TÖRTÉNETI KONFERENCIA BULGÁRIÁBAN

► LAKATOS JUDIT (BP-ÓBUDAI GYŰLEKEZET)

Mint a konferencia egyik szervezője regényt tudnék írni arról, miért nehéz egy olyan konferenciát megszervezni, amelyre vagy egy tucat országból várunk résztvevőket, sosem jártunk abban az országban, ahol majd megrendezzük a találkozót, soha nem találkoztunk az előadók felével és előre sejtjük, hogy mindenki más elvárásokkal érkezik majd és senki sem lesz elégedett a végén. Kisebbségi tanulmányt lehetne írni arról is, mi minden hangzott el a konferencián, mi volt érdekes és miről kellett volna még szót ejteni. De most mégis arról írok inkább, hogy miért jó, ha az ember egy metodista konferencia szervezésébe csöppen bele.

Itt, ha gyökerestől felborul a program a kezdés előtt fél nappal, senki nem reklamál, hanem segít, hogy az új program időre elkészüljön. Van jelentkező, aki beugrik a hiányzó előadó helyére, a korábban elutazó tolmács helyett beugrik egy püspök és egy kávészünet alatt felkészül egy háromnegyedórás szinkrontolmácsolásra. Itt, ha zuhog az eső és elmarad a kirándulás, mindenki kedvesen tudomásul veszi. Az áhítatot tartó püspök egy szeles hegytetőn is olyan dolgokat mond, amin napokig el lehet töprengeni. A helyi szuperintendens, aki minden előzetes kérdésre csak annyit válaszol, hogy „Ne aggódj, minden rendben lesz!”, tényleg mindent előkészít és még többet is hozzátesz, mint amennyit előre kértünk. Metodisták között jó lenni, mert sokfélék vagyunk, az aggódók és szorongók mellé mindig jut egy optimista és tetterre kész valaki, a vidámság és az egymás iránti figyelem nem fogy ki, és mindez szellemi igényességgel is párosul! Tudományos és kevésbé tudományos előadásokat hallgattunk meg, de együtt énekeltünk, imádkoztunk, együtt álltunk az úrvacsorai asztal körül. Nemcsak egymás teljesítményére vagyunk kíváncsiak, hanem testvérei is vagyunk egymásnak, ahol a személyes problémákról is szabad beszélni.

Azt hiszem, hogy a sokféle kényelmetlenség és az utazást nehezítő körülmények ellenére az is hozzájárult a konferencia jó hangulatához, hogy éppen Bulgáriában, Ruszében tartottuk meg a konferenciát. Az Európai Metodista Tanács itt tartotta éves ülését, s csatlakozva hozzájuk egy igazi metodista „csúcstalálkozó” részesei lettünk. Nem könnyű eljutni a városba, bár a modern közlekedési eszközök sokat javítottak az utazás körülményein azokhoz az időkhöz képest, amikor az első metodisták erre jártak. Ez pedig meglehetősen régen volt, hiszen Bulgária az egyik legrégebbi missziós terület a kontinensen.

A Török Birodalom végnapjaiban számos keresztény misszionárius érkezett a Balkán-félszigetre, hogy az itt élő keresztényeket istápolja. 1857-ben Matthew Simpson amerikai püspök európai körúton járt, és ide is eljött, mert kollégái aggodták, hogy az akkor már megindult misszió nem elég szilárd, és más felekezetek esetleg előnyökre tesznek majd szert Bulgáriában. A Bécsből hajón utazó püspök,

TÉLI IFI ÉS IFI SZILVESZTER

MIX
ÚJSÁG

mint tudjuk Pesten is eltöltött egy rövid, de annál kellemesebb időt, jóllehet akkor itt még hírből sem hallottak a metodistákról. A balkáni útján azonban megbetegedett, és Pest után már nem vesztegetett sok szót a további kalandjaira, így azt sem írta le, hogyan nézett ki a Duna parti város akkoriban.

Rusze Bulgária függetlenné válása után virágzott fel igazán. Ekkortájt, a 19-20. század fordulóján épült az az épület, amely ma a lelkeszlakás, és nem sokkal később a mellette álló mai templom. A kommunista idők nehéz helyzet elé állították a bolgár metodistákat, de Rusze azon kevés kivétel közé tartozott, ahol megmaradt a gyülekezet. A történelmi levegőjű városban kicsi, de lelkes gyülekezet őrzi a metodista hagyományokat orthodox és mindenféle egyháztól elidegenedett lakosok gyűrűjében. Ruszéban az élet visszatért a normál kerékvágásba, de akik ott jártunk, gazdagabbak lettünk azzal a tudással, hogy tőlünk távol eső városokban is testvéreink élnek, és most már személyes ismerősökként gondolhatunk rájuk.

TÉLI MIX TÁBOR

Programtervezet

- Téma: Belső szoba (Mt 6,6)
- Felelős: Dobozy Péter + alvállalkozók
 - Dicsőítés: MIX Zenekar
- Előadó: Hecker Frigyes, Shin Seong Hak
 - Spirituális: Gyurkó Donát

+

KÖZÖS SZILVESZTER!

TÉLI IFI 2015. DEC.29-31. ►►► BP– ÓBUDA

16

► IMPRESSZUM ► FŐSZERKESZTŐ: KHALED A. LÁSZLÓ ► MUNKATÁRSÁK:
CSUHA ALEXANDRA, GYURKÓ DONÁT, MÜLLER IZABELLA, SZTUPKAI KRISTÓF ►
MEGJENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL. ► EGY SZÁM ÁRA: 500 FORINT ►
ELŐFIZETÉS EGY ÉVRE (A RÓZSZASZÍN CSEKKEN A FŐSZERKESZTŐ NEVÉRE):
2000 FORINT ► CÍM: 2092 BUDAKESZI, RÁKÓCZI ÚT 2. ► E-MAIL:
KALACI@METHODISTA.HU ► HONLAP: HTTP://MIX.METHODISTA.HU/MIXUJSAG